

der er oversendt os fra Folkethinget? Det er paa dette Punkt, at vi, der have stillet Ændringsforslaget, ikke have været i Stand til at tilegne os nogen klar Opfattelse af de Grunde, som skulde retfærdiggjøre en Tilslutning fra Landstingets Side til et saaledes affattet Forslag. Det er jo indlysende, at det i og for sig vilde være noget høist Paafaldende, om Landstinget paa det Tidspunkt i Finantsaaret, hvori vi nu befinde os, skulde vedtage en Bemyndigelse for Regjeringen, om hvilken det forud var givet, at den ikke vilde blive benyttet. Jeg forudsætter, at den høitærede Conseilspræsident her ligesom i det andet Thing vil erklære, at han ikke vilde benytte en saadan Bevilling som den, hvorom det her er Tale. Men det er ikke blot Formrigtigheden, hvorom det her spørges. Det maa jo erindres, at der var en bestemt Realitets-Uoverensstemmelse mellem Folkethinget og Landstinget med Hensyn til Skolelærerbevillingen. Forskjellen var ikke, at det ene Thing vilde optage en Bevilling, som det andet negtede; Spørgsmaalet var ikke, om en Sum skulde gives til et vist Formaal eller ikke, men Spørgsmaalet var, om et vist Beløb, — større eller mindre, det er her ligegyldigt — skulde anvendes til Understøttelse for Skolelærerne efter disse eller hine Regler. Saaledes som Forslaget her foreligger, er der altsaa paa dette Omraade — jeg skal lade de mindre væsentlige Punkter ligge, skjøndt ogsaa de frembyde deres Interesse — et aldeles bestemt Differentispunkt af dem, som for et halvt Aar siden bleve tilbage mellem Folkethinget og Landstinget, efterat dette Thing paa mange og vigtige Bevillingsspørgsmaal havde høiet sig for Folkethingets Nei. Derom Landstinget nu vedtog det fra Folkethinget oversendte Forslag uforandret, saaledes som det foreligger, saa gik Landstinget ind paa at frasalbe den Realitetsopfattelse, det i Samstemning med Regjeringen med fuld Bestemthed fastholdt for omtrent et halvt Aar siden; og det vilde være en Frasalben, ikke af Realitetsgrunde, der kunde fremkalde en ny Overveelse, en ny Beslutning, men ligeoverfor en Erklæring om, at vel var det ikke Meningen, at man ventede, at Bevillingen vilde blive benyttet, men dog lagde man saa megen Vægt paa Lovforslagets Antagelse netop i en saadan Form, at den omfattede Bevillingen, uforandret saaledes som den var givet og formuleret af Folkethinget og ikke saaledes, som Landstinget havde anset det for sin Pligt og iøvrigt i Samstemning med Ministeriet at formulere og fastholde Bevillingen. Dog, siger jeg, vilde man fra Folkethingets Side lægge saa megen Vægt paa Lovforslagets Antagelse netop i denne Form, at det hele Lovforslag skulde staa og falde dermed! Det er dette, der staa for os som unaturligt, det er dette, der staa for os som uforklarligt. For os har dette Punkt en meget stor Betydning; derimod have vi ikke været i Stand til at fatte den

Betydning, det fornuftigvis og rimeligvis kunde have for Folkethinget, at der blev optaget en Bemyndigelse til at give en Bevilling, om hvilken man fra den Side, hvor man foreslog denne Form, udtrykkelig erklærede, at man paa ingen Maade ventede, at Bevillingen vilde blive benyttet. Hvad der altsaa kun har en gaadefuld Forminteresse for Folkethinget, det har en virkelig, bestemt og afgjørende Realitets-Interesse for Landstinget. Jeg kunde dvæle ved flere af de andre Punkter, men de ere mindre isønesaldende, medens der derimod her er et Spørgsmaal af en virkelig indgribende praktisk Betydning, hvor der har været en Realitetsforskel mellem begge Thingene, og hvor Regjeringen med Hensyn til denne Realitet har staaet paa det samme Standpunkt og utvivlsomt fremdeles staa paa det samme Standpunkt, hvorpaa Landstinget stod. Men vi ønske i høi Grad en Overenskomst. Vi have derfor ved det Ændringsforslag, som vi have stillet, søgt, saavidt en rationel Opfattelse gjorde os det muligt, at imødekomme det praktiske Behov, de praktiske Ønsker, der ere ligesaa levende her i Landstinget som i Folkethinget, nemlig Vedtagelsen af en Lov, efter hvis Udsærdigelse man i alt Fald med noget Haab om Fremgang kunde gaa til den Gjærning, som ligger nærmest for, nemlig Behandlingen af Finantsloven. Det er ledet af disse Betragtninger, at man har stillet Ændringsforslaget, der, som de Herrer ville se, tilsigter at fyldestgjøre det praktiske Behov, som jo er uafviseligt, og hvis Betydning jo erkendes fra alle Sider. Forslaget gaar, som det vil ses, ud paa i Stedet for „“ at sætte „“ og tilføie: „for saavidt angaar Arbejder og Foranstaltninger, der allerede ere paabegyndte eller forberedte“. Til Slutning skal jeg kun gjentage, at jeg forventer, at den høitærede Conseilspræsident vil gjøre de nærmere forklarende Bemærkninger, som han maatte finde fornødne, hvis der, paa Grund af Tidens Næghed, fra min Side maatte være foresømt Noget, eller der paa Grund af ufuldstændigt Kendskab til Folkethingsforhandlingerne var gjort en eller anden faktisk Bemærkning, som ikke var aldeles korrekt.

**Conseilspræsidenten (Estrup):** Den ærede Ordfører for Forslagsstillerne har vistnok fuldkommen rigtigt forstaaet Lovforslaget, saaledes som det foreligger fra Folkethinget med Hensyn til det Tidrum, i hvilket det skulde gjælde. Jeg maa gjentage i dette Thing, hvad jeg om det foreliggende Forslag alt har udtalt i det andet Thing, at da Forslaget byder Regjeringen en Bemyndigelse til at afholde Udgifter udover det, Regjeringen selv har anset for at være fornødent, og det udtrykkelig er tilføiet, at man hvoften forbrede eller ventede, at Regjeringen skulde benytte det, der var budt udover, hvad Regjeringen selv havde forlangt paa Finantslovsforslaget for